

tilbødes en hurtigere Retsforfølgning, end man havde tidligere, men han mente, at den kunde naas paa en mindre bekostelig Maade. Det vilde interessere mig meget at se et Forslag fra det ærede Medlem i saa Henseende. Jeg tror, at vi maa erkende, at efter at denne Sag nu har været drøftet i Kommissioner og paa Rigsdagen i en Menneskealder, som det ærede Iste kongevalgte Medlem (Goos) talte om, og man ikke har kunnet finde nogen billigere Maade — og derom ville vist alle være enige, at det har man hidtil ikke kunnet — til at naa den Ting paa end den, som her er foreslaaet, saa bør man neppe lade sin Stilling diktere af den Slags Betæneligheder, som det ærede Medlem har anført. Jeg tror ikke, at en hurtigere Retsforfølgning kan naas paa en billigere Maade end den, her er Tale om. Derimod kan det jo ikke nægtes, at der i dette Forslag er Tale om forøgede Udgifter i Forhold til det bestaaende — ikke i Forhold til det i Fjor vedtagne — med Hensyn til Nævningerne og med Hensyn til Forsvaret for den sigtede. Det kan ingen være i Tvivl om, men det er netop ogsaa de to store Fordele, som skulde vindes ved den nye Ordning. Jeg ved, at det ærede Medlem betragter vistnok ikke Lægmands Deltagelse i Domsmyndigheden som en Fordel, det gør jeg, og det gøre jo dog det store Flertal i det andet Ting og mange Medlemmer i dette Ting; det er desuden noget, som er paabudt i Grundloven. Naar man altsaa gaar ud fra, at dem skulle vi have, at dem ville vi have, maa vi ogsaa finde os i de dermed forbundne Udgifter, hvis vi da ikke, saaledes som det ganske vist var foreslaaet i den første Kommissions Forslag, ville forlange, at disse Lægmand skulle medvirke uden at faa noget derfor. Vil man det, vil man stryge de 3 Kr., de skulle have for at sidde i Nævningeretten, kunde man gøre Forslaget meget billigere, men det er der dog vist ingen, der vil forlange i Nutiden. Og dernæst Forsvaret for den sigtede. Det er nok det, som vil koste mest, det, at den sigtede nu har Krav paa at faa en Sagfører ved sin Side, og kan han ikke selv betale ham, kan han i mange Tilfælde faa ham beskikket paa det offentliges Regning. Det vil koste Penge, det er ganske sandt, men det er jo ogsaa et af de store humane Fremskridt, vi i Aaringer have kæmpet for at naa under den bestaaende Ordning, og som vi nu naa ved den nye. At det vil koste Penge, er sandt, men deri, at disse Penge skulde være daarligt udgivne, er jeg ikke enig med

det ærede Medlem. Den eller de fremragende Jurister, det ærede Medlem sigtede til i det andet Ting, har jeg ikke kunnet tillægge den Vægt, som det ærede Medlem gjorde. Jeg tror, at deres Udtalelser bero paa andre Hensyn end dem, som jeg gaar ud fra ved denne Sags Behandling. Saa er det ganske sandt, at Gennemførelsen af den nye Ordning vil kræve forøgede Udgifter paa andre Punkter: til Politistyrken, til Dommerlønninger osv., men det er jo Ting, som ligge udenfor selve dette Lovforslag; dem stemmer man ikke for, fordi man stemmer for dette Lovforslag her. Det have vi behandlet og ville senere komme til at behandle, og det er Udgifter, som for øvrigt for største Delen ville paakræves, selv om man slet ikke gik til den nye Ordning. De forbedrede Dommerlønninger maa man have, og de forbedrede Politilønninger sikkert ogsaa, og det er Forbedringerne af de bestaaende Lønninger, som koste de store Summer, det er ikke de nye Embedsmænd, f. Eks. den foreslaaede Forøgelse af Politistyrken. Jeg tror derfor, at de økonomiske Betæneligheder, man har overfor denne Reform, dels ere grundede paa Misforstaaelse, dels ere i høj Grad overdrevne.

Den Betragtning, det ærede Medlem fremsatte, at Glansen var ved at gaa af Nævningerne i de Lande, hvor man har dem, deler jeg ikke. Det er en Betragtning, som ikke har tilbørligt Grundlag, og som i alt Fald imødegaa af den Kendsgerning, at ikke noget Land, som har faaet Nævningeinstitutionen, igen har afskaffet den; der har end ikke i deres Parlater, saa vidt jeg ved, foreligget Forslag om dens Afskaffelse. Jeg anbefaler altsaa fremdeles Lovforslaget til Vedtagelse.

Breinholt: Jeg er den højtærede Justitsminister taknemmelig for den milde og hensynsfulde Maade, hvorpaa han imødegik mine Udtalelser, og jeg vil skynde mig med at tilføje, hvad jeg maaske ikke sagde, da jeg først havde Ordet, at jeg selvfølgelig her talte ene og alene paa egne Vegne og ikke paa andres eller paa min Gruppes Vegne. Jeg vil derfor ikke, da det ikke har nogen virkelig saglig eller praktisk Betydning, indlade mig i nogen som helst Polemik med den højtærede Minister om denne Sag. Naar den højtærede Minister udtalte, at jeg dog havde ønsket den Forandring i den nuværende Retsordning, at den blev hurtigere, og at det var den eneste Mangel, jeg saa ved den, samt at han vilde meget ønske at høre en Antyd-